

гражданскитѣ свободи, — които, твърде естествено, ще останатъ само кжсъ хартия. Нищо, напр., отъ предвидената тамъ санкция за отстраняване на злоупотрѣбитѣ при изборъ на патриархъ и митрополити и за замѣняването на произволнитѣ митрополитски данъци и берии съ редовно установени доходи не се прилага въ действителность и по-късно.

Още докато князь Меншиковъ се бави въ Цариградъ, българитѣ тукъ, обзети отъ ентузиазъмъ при мисълта за предстоящата война, му вржчили една „Жалба“, въ която описвали грозното положение на народа и особено страданията отъ гръцкитѣ митрополитски произволи. Меншиковъ обещава да предаде прощата на правителството си; но дали той е поискалъ още тогава отъ цариградскитѣ първенци да подготвятъ народа за предстоящата военна акция на Русия (както твърди стариятъ Ив. Кършовски), остава съмнително. И съмнително е сжщо, дали цариградскитѣ българи сж се отнесли по въпроса къмъ букурещкитѣ си сънародници, които, подсъдени ужъ така, се решили да дадатъ ново име на своето „Българско народно дружество“ отъ 1848 г., което тѣ били възстановили презъ пролѣтта на 1853 г. по собственъ починъ. Ако нѣкои предполагатъ, че официално дружеството започнало да действува, съ разрешение отъ рускитѣ власти, презъ декемврий 1853 г. или януарий 1854 г., понеже на 12 януарий членоветѣ му били вече писали на Денкоглу за предприетото отъ тѣхъ организиране на особенъ доброволчески корпусъ, — сега можемъ да добавимъ, за подкрепа, свидетелството на самия Селимински, който говори за разрешение на такъвъ корпусъ отъ князь Горчакова още презъ ноемврий 1853 г. и за готовъ уставъ на корпуса на 29 декемврий с. г. Починътъ на букурещкитѣ българи за една помощна акция въ по-значителенъ размѣръ, по време на Кримската война, има за предпоставка запискитѣ, подадени отъ проф. М. Погодинъ. Този влиятеленъ ученъ (1800—1875), убеденъ панславистъ и покровителъ на българския историографъ Венелина, осжда руската политика, задето тя търсѣла досега помощта на европейскитѣ сили, и препоръчва да се насочи вниманието на Русия къмъ нейнитѣ естествени съюзници — славянитѣ въ Турция (10 милиона) и въ Австрия (20 милиона). Не спечели ли Русия за себе си славянитѣ, а ги остави да тръгнатъ съ западнитѣ